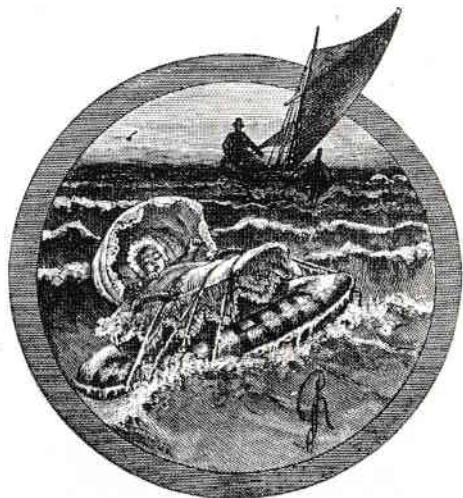

LBRIS

We know
books

Jules Verne

Mihail Strogoff

Autor: Jules Verne

Titlu: Mihail Strogoff

Titlu original: Michel Strogoff

Ilustrații: Jules-Descartes Férat

© Editura: Aldo Press, București, ©Toate drepturile rezervate

Prelucrare după o traducere de : Ion Pas și Sarina Cassvan

Dtp: Ștefănescu Victor Mihai

Informații, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare și tipărire de cărți și broșuri

www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VERNE, JULES

Mihail Strogoff / Jules Verne. - București : Aldo Press, 2023

ISBN 978-606-050-310-1

821.133.1

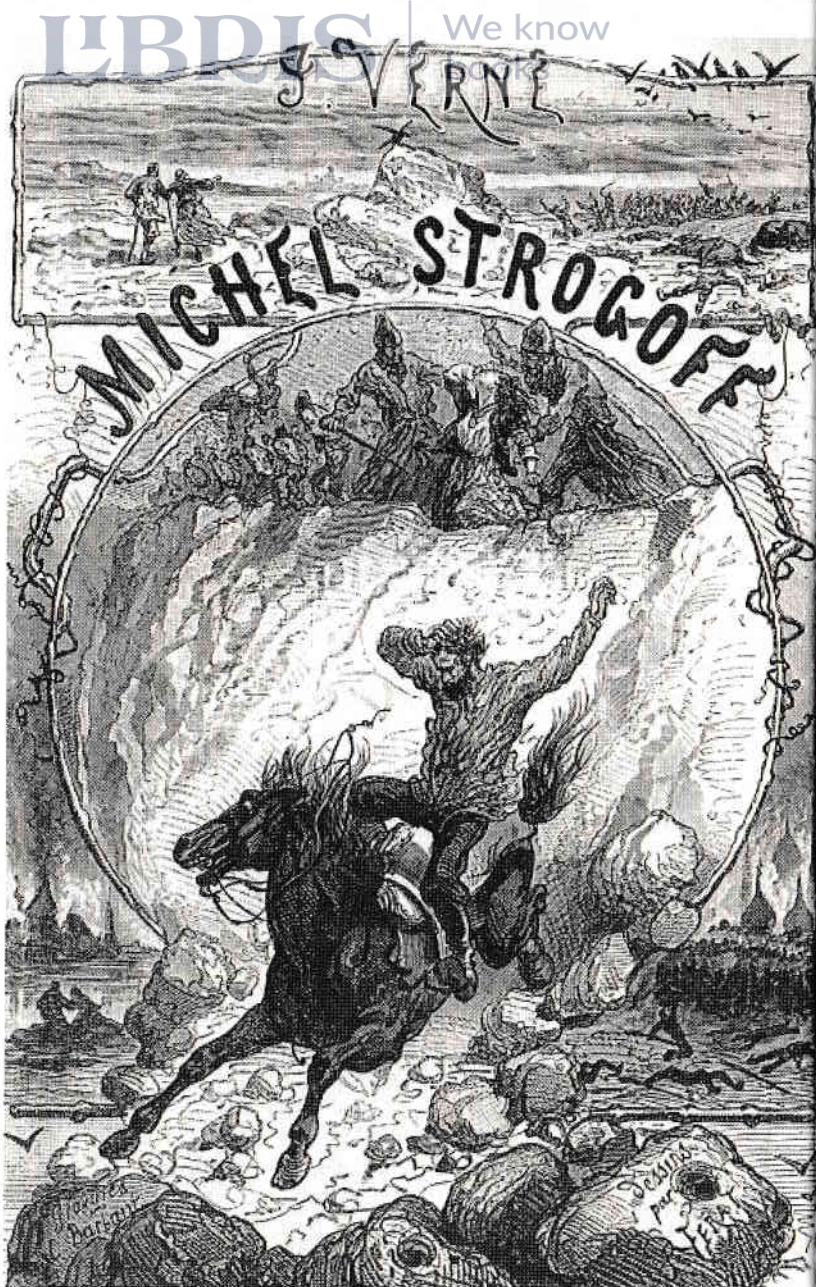
Cuprins

PARTEA I

- Capitolul 1 O serbare la Palatul Nou
- Capitolul 2 Rușii și tătarii
- Capitolul 3 Mihail Strogoff
- Capitolul 4 De la Moscova la Nijni Novgorod
- Capitolul 5 O ordonanță în două articole
- Capitolul 6 Frate și soră
- Capitolul 7 Pe Volga în jos
- Capitolul 8 Urcând spre Kama
- Capitolul 9 La drum, ziua și noaptea
- Capitolul 10 O furtună în munții Urali
- Capitolul 11 Călători în primejdie
- Capitolul 12 O provocare
- Capitolul 13 Mai presus de orice, datoria
- Capitolul 14 Mamă și fiu
- Capitolul 15 Mlaștinile din Baraba
- Capitolul 16 Ultimul efort
- Capitolul 17 Versete și cântece

PARTEA A II-A

- Capitolul 1 O tabără tătară
- Capitolul 2 O atitudine a lui Alcide Jolivet
- Capitolul 3 Dinte pentru dinte
- Capitolul 4 Intrarea triumfală
- Capitolul 5 Să vadă toate ochii tăi, să vadă!
- Capitolul 6 Un prieten de drumul mare
- Capitolul 7 Trecerea fluviului Yenisei
- Capitolul 8 Când îți iese iepurele înainte...
- Capitolul 9 În stepă
- Capitolul 10 Baikal și Angara
- Capitolul 11 Între două maluri
- Capitolul 12 Irkuțk
- Capitolul 13 Un curier al țarului
- Capitolul 14 Noaptea de 5 spre 6 octombrie
- Capitolul 15 Încheiere

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

O serbare la Palatul Nou

- Sire, o nouă telegramă.
- De unde vine?
- De la Tomsk.
- Firul e tăiat în împrejurimile acestui oraș?
- Da, e tăiat de ei.
- Să trimiți din ceas în ceas câte o depeșă la Tomsk și să mă ții la curent, generale.
- Da, Sire, răspuse generalul Kissoff.

Aceste cuvinte fură schimbate la două ore după miezul nopții, tocmai pe când serbarea dată la Palatul Nou era în toi.

Tot timpul serii, muzica regimentelor Preobrajenski și Pavlovsky nu încetase să cânte cele mai alese polci, mazurci și valsuri, din repertoriu. Perechile de dansatori se înmulțeau la infinit în oglinzile splendidelor saloane ale palatului ridicat la câțiva pași de „casa veche de piatră”, în care altădată s-au petrecut drame teribile, și al cărui ecou se trezea în seara aceea pentru a reda motive de cadril.

Mareșalul Curții era, de altfel, bine secondat în îndeplinirea funcțiilor sale delicate de către marii duci și de adjutanții lor, de către șambelanii de serviciu și ofițerii palatului, care prezidau organizarea dansurilor.

Marile ducese, împodobite cu diademe, damele de la Curte în costumele lor de gală, dădeau un exemplu strălucit nevestelor de mari demnitari militari și civili ai vechiului „oraș cu pietre albe”.

Când fu dat semnalul „polonezei”, și invitații de toate rangurile se amestecară în această plimbare cadențată, care la solemnități de felul acesteia are însemnătatea unui dans național, amestecul de rochii lungi, ornate cu dantele, și de uniforme încărcate cu decorații, oferea ochilor o priveliște minunată sub

lumina a sute de candelabre ce se răsfrângeau în oglinzile de cristal. Era o feerie!

De altfel, marele salon, cel mai frumos dintre cele două pe care le are Palatul Nou, conferea acestui cortegiu de demnitari și de femei împodobite splendid un cadru demn de strălucire lui. Tavanul cu fresce aurite, a căror culoare era deja atenuată de trecerea timpului, era parcă înstelat de puncte luminoase. Brocarturile perdelelor și ale draperiilor, cu pliuri superbe erau împurpurate de tonuri calde, ce se răsfrău puternic printrîncrêșturile stofei grele.

Prin ferestre, lumina se zărea ca o flacără de incendiu, care tăia întunericul nopții ce învăluia castelul.

Contrastul acesta atrăgea privirile invitațiilor care nu dansau. Privind pe geam, ei zăreau câteva clopotnițe învăluite în umbră profilându-și ici colo siluetele. Sub balcoanele sculptate se plimbau santinele numeroase, cu puștile atârinate orizontal pe umeri și cu căștile trase pe sprâncene. Pașii lor, care mășăluiau pe dalele de piatră, răsuna cu mai multă cadență decât pașii dansatorilor pe parchetul salonului.

Din când în când, strigătul patrulei se repeta de la un post la altul, și câteodată o chemare de trompetă, amestecându-se cu acordurile orchestrei, își arunca notele limpezi în concertu armoniei generale.

Mai jos, înaintea fațadei, umbre uriașe se desprindeau prin unghiurile de lumină, ce țâșneau prin ferestrele Palatului Nou. Erau vapoare care treceau de-a lungul unui râu, ale cărui ape erau luminate de câteva felinare, scâldau primele trepte ale teraselor.

Principalul personaj al balului, acela care dădea serbare și căruia generalul Kissoff i-a atribuit un calificativ rezervat suveranilor, era îmbrăcat simplu, într-o uniformă de ofițer de vânător, din gardă. Ținuta lui contrasta deci cu costumele superbe, care se amestecau împrejur.

Așa era îmbrăcat întotdeauna când se afla în mijlocul escortelor sale compusă din georgieni, cazaci, leghieni, escadroane superbele înveșmântate în uniformele cele mai strălucitoare din Caucaz.

Acest personaj, înalt de statură, cu un aer binevoitor, cu

Unul dintre aceștia doi era englez, celălalt francez

chipul liniștit și cu fruntea încrețită de griji, trecea de la un grup la altul, dar vorbea puțin, și nu părea că dă multă atenție cuvintelor vesele rostite de invitații mai tineri, sau vorbelor grave ale funcționarilor impozanți, membri ai Corpului Diplomatic reprezentând pe lângă el cele mai însemnate state din Europa. Doi, trei oameni politici, dintre cei mai perspicace, observaseră pe chipul gazdei lor oarecare simptome de îngrijorare, a căror cauză le era necunoscută, dar niciunul nu-și permise să-l întreb despre motivul acestor neliniști.

Intenția ofițerului de vânători din gardă era să nu tulbure petrecerea invitaților săi, și, cum era unul dintre acei puțin suverani cărora o lume întreagă li se supunea, splendoare balului nu fu nicio clipă întunecată. Totuși, generalul Kissoff aștepta ca ofițerul, căruia tocmai îi înmânase telegrama de la Tomsk, să-i permită să se retragă, dar acesta rămase tăcut.

Luă telegrama, o citi, și fruntea i se încreții și mai mult. Mână apucă instinctiv mânerul sabiei, și apoi o trecu pe dinaintea ochilor, acoperindu-i o clipă.

S-ar fi zis că lumina îl supăra și că ar fi preferat întunericul pentru a-și privi mai bine în suflet.

— Așadar, reluă el, după ce îl conduse pe generalul Kissoff la adăpostul unei draperii, de ieri suntem fără comunicație cu Marele Duce, fratele meu?

— Fără comunicație, Sire, și există temeri că telegramele noastre vor mai putea trece granița siberiană.

— Dar trupele din provinciile Amur și Iakuțk, ca și cele din Transbaikalia, au primit ordinul să pornească îndată spre Irkuțk?

— Acest ordin a fost dat prin ultima telegramă pe care am putut-o trimite dincolo de lacul Baikal.

— Cât despre guberniile Yeniseisk, Omsk, Semipalatinsk și Tobolsk, mai suntem încă în legătură cu ele de când cu invazia?

— Da, Sire, telegramele noastre le parvin, și avem siguranță că, până în momentul acesta, tătarii n-au înaintat mai departe de Irțiș și de Obi.

— Dar despre trădătorul Ogareff n-aveți nicio veste?

— Nu, răspunse generalul Kissoff. Șeful poliției n-ar putea să

șirme dacă a trecut sau nu granița.

— Să fie trimise numai decît semnalmentele lui la Nijni Novgorod, Perm, Ekaterinburg, Kasimov, Tiumen, Ișim, Omsk, Iamlsk, Kolyvan și Tomsk, la toate posturile telegrafice, cu care rețeaua electrică mai corespunde încă.

— Poruncile Majestății Voastre vor fi executate îndată, răspunse generalul Kissoff.

— Dar mai întâi, tăcere!

După ce făcu un semn respectuos de aprobare, generalul se înclină și, amestecându-se prin mulțime, ieși din salon fără să fie observat de cineva.

Cât despre ofițer, el rămase cîtva timp pe gânduri și, când se amestecă în grupurile de militari și de bărbați politici, chipul lui și recăpătase liniștea.

Totuși, faptul grav, care a dat loc la dialogul scurt dintre el și generalul Kissoff, nu era atît de necunoscut pe cît credeau ei. Nu se vorbea oficial, ce e drept, și nici pe ascuns, dar câteva personaje de rang înalt erau foarte bine informate despre cele ce se petreceau în apropierea graniței. În tot cazul, nu știau că două persoane, fără uniforme și decorații, vorbeau pe șoptite, părănd să fi primit vești foarte precise.

Cum, prin ce minune, știau acești simpli muritori ceea ce multe personaje importante abia îndrăzneau să bănuiască? Nu ar putea spune. Aveau darul de a ghici? Or, vreun simț în plus, care le îngăduia să vadă mai mult decît pot vedea ochii obișnuiți? Sau erau înzestrați cu un fler aparte pentru a depista veștile cele mai secrete? Grație acestei însușiri, devenită la ei o a doua natură, de trăi din și prin informație, firea lor se transformase? Am putea tentați să admitem asta.

Unul dintre aceștia doi era englez, celălalt francez; amândoi înalți și slabi, unul brun ca meridionali din Provence, altul roșiatic ca un gentleman din Lancashire, cumpătat, rece, flegmatic, făcând economie de gesturi și de cuvinte. Anglo-normandul părea că se mișcă și vorbește cu ajutorul unui mecanism care îi activează aceste funcții la intervale regulate. Dimpotrivă, galonierul era vioi și părea că vorbește cu buzele, cu ochii, cu

mâinile, găsiind zeci de modalități de a-și exprima ideile, pe că interlocutorul părea că are numai una singură, stereotipă.

Un observator ar fi remarcat ușor aceste diferențe fizice; d privindu-i mai îndeaproape pe cei doi străini, un fizionomist fi perceput clar contrastul fiziologic ce-i caracteriza, spunând pe când francezul era numai ochi, englezul era numai urechi.

Francezul avea ceea ce se cheamă memorie vizuală. În adevăr, acuitatea lui vizuală se perfecționase prin folosirea de-a lungul timpului. Sensibilitatea retinei lui putea fi la de instantanee precum cea specifică prestidigitatorilor, că recunosc ușor o carte de joc indiferent de mișcarea mâinilor. Englezul, dimpotrivă, părea că singura lui însușire era să asculte și să înțeleagă. Atunci când aparatul lui auditiv era atins, sunetul unei voci, nu o putea uita și, după zece sau douăzeci de ani, ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Urechile lui nu aveau cu siguranță, posibilitatea de a se mișca întocmai celor ale animalelor, prevăzute cu mari auricule; dar, întrucât savanții au constatat că urechile oamenilor nu sunt „decât puțin” imobile, am avea dreptul să afirmăm că cele ale englezului, ridicându-se și contorsionându-se, aplecându-se, încercau să perceapă sunetele într-un mod puțin asemănător cu cel descris de naturaliști.

S-ar putea spune că acuitatea aceasta desăvârșită a văzului și a auzului celor doi slujea de minune meseriei lor, întrucât englezul era corespondentul lui *Daily Telegraph* și francezul corespondent la... Însă el nu divulga la ce ziar anume, și dacă îl întrebai, răspundea că e în corespondență cu „verișoara Madeleine”. În fond, acest francez, în aparență ușuratic, era foarte fin. Tot vorbind, pentru a-și ascunde dorința de a afla ceva mai mult, nu se trăda niciodată. Voioșia sa îl ajuta să tacă și să nu poată, mult mai închis și mai discret decât confratele lui de la *Daily Telegraph*.

Dacă amândoi luau parte la serbarea dată în Palatul Nou, seara de 15 spre 16 iulie, o făceau în calitate de ziaristi și pentru a-și informa cititorii.

Acești doi oameni erau îndrăgostiți de meseria lor, și nimic nu le putea sta împotriva pentru a afla știri cât mai multe și m-

precise. Adevărați jockeyi, săreau garduri și treceau râuri, cu vântul calului de curse pur-sânge, care vrea să treacă primul pragul de sosire, sau să moară.

De altfel, directorii ziarelor la care lucrau nu se uitau la bani când era vorba de o știre senzațională. Într-un cuvânt, cei doi vedeau ceea ce se numește de la o vreme marele reportaj politic și militar.

Se va vedea mai târziu că fiecare dintre ei avea un punct de vedere propriu de vedere și un fel aparte de a relata faptele.

Corespondentul francez se numea Alcide Jolivet. Harry Blount era numele corespondentului englez. Se întâlneau pentru prima dată la serbarea din Palatul Nou, despre care trebuia să scrie fiecare în ziarul său. Deosebirea de vederi, precum și amorul propriu profesional, erau de natură să-i facă antipatici unul altuia. Totuși, nu se evitau. Erau doi vânători care vâneau pe același teritoriu, cu aceleași mijloace. Ceea ce-i lipsea unuia putea fi de folos celuilalt, și interesul le dicta să se vadă și să-și vorbească.

În seara despre care relatăm aceste fapte erau amândoi la serbândă; se simțea, într-adevăr, ceva în atmosferă.

— Chiar dacă n-ar fi decât un zbor de rațe, își zicea Alcide Jolivet, tot ar merita un foc de pușcă.

Cei doi corespondenți își vorbiră deci în timpul balului, la câteva minute după plecarea generalului Kissoff.

— Serbarea este fermecătoare! zise cu un aer politic Alcide Jolivet, care înțelese că trebuie să înceapă vorba cu fraza aceasta în franceză.

— Am și telegrafiat: splendidă! răspunse cu răceală Harry Blount, întrebuițând acest cuvânt consacrat pentru a exprima admirația, în Regatul Unit.

— Tocmai am crezut necesar să telegrafiez verișoarei...

— Verișoarei?... îl întrerupse mirat Harry Blount.

— Da, reluă Alcide Jolivet, verișoara Madeleine... Cu ea corespondez! Îi place să fie informată grabnic și bine! Am crezut necesar să-i telegrafiez că, în timpul serbării, un nor a acoperit luna și umbra suveranului.

— Mi-a părut bine dispus, continuă Harry Blount, care vo să-și ascundă gândurile asupra acestui subiect.

— Și, desigur, l-ai făcut să „strălucească” în coloanele *Daily Telegraph*.

— Firește.

— Îți reamintești, domnule Blount, ce s-a întâmplat la Zak în 1810?

— Îmi reamintesc ca și când aș fi fost acolo, răspunde corespondentul englez.

— Atunci, reluă Alcide Jolivet, știi că în mijlocul unei serbări împăratul Alexandru a fost anunțat că Napoleon a trecut râul Niemem cu avangarda franceză; totuși, împăratul nu a părut să se îngrijoreze; cu toate că știrea aceasta putea să-l coste imperiul, nu a arătat nicio îngrijorare...

— Cum n-a arătat nici suveranul nostru când Kissoff i-a adus vestea că firele au fost tăiate între granița și gubernia Irkuțk.

— Ah, cunoști povestea?

— Desigur.

— O cunosc și eu, iar telegrama mea a plecat până la Udinsk și zise Alcide Jolivet cu oarecare satisfacție.

— Și a mea numai până la Krasnoiarsk, răspunde englezul, nu mai puțin satisfăcut.

— Ai aflat și dumneata că au fost trimise ordine trupelor din Nicolaevsk?

— Da, domnule, în același timp când se telegrafia cazacilor din regiunea Tobolsk să se adune.

— Nimic mai adevărat, domnule Blount; aceste măsuri mi-au fost cunoscute și mie, și fiți siguri că verișoara va avea mâinile ceva de spus!

— Ca și cititorii lui *Daily Telegraph*, domnule Jolivet.

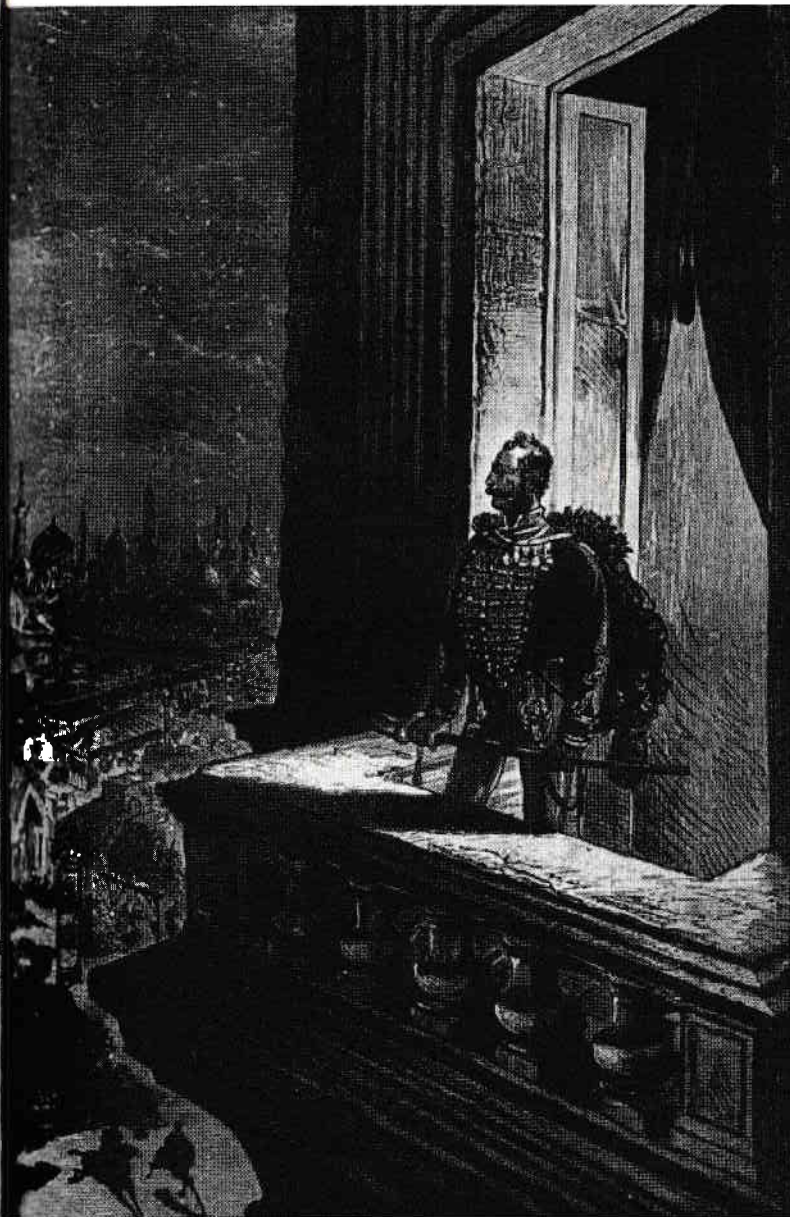
— Iată ce bine e când vezi tot ce se petrece în jurul tău.

— Și când asculți tot ce se vorbește.

— E interesant de urmărit campania, domnule Blount.

— O voi urmări, domnule Jolivet.

— Atunci, ne vom întâlni și pe un tărâm mai puțin sigur decât parchetul acestui salon.

Deschise brusc fereastra și respiră aerul pur al frumoasei nopți de iulie